

KOVÁCS ISTVÁN

Tóth Menyhért utolsó festménye alá

Fehér,
fehér,
fehér:
 ablakrámába fakult arc
beretva-villanófényben,
 hókristály-rajzolatokon mintássá szűrt reggeli:
 tej fehérje,
 fűbe harapottak
 vicsorgásából kikevert festék,
 vert falak
 holtakra omló fehérsége,
 torokba pergő lélek-rozsdák:
könnyek,
 huzatos,
habzó gége,
 fölcsapódó fej –
horpadt égbolt,
 összeszorított ajkak
 országos csöndje.

Ahogy a fehér égen
 krokodilszájjá szakadó hófelhőben
 megakad a lenyugvó nap...
 Hunyában látni csak
 magába-fordult
 szemefehérjét.

Zsákolók (1960 körül)